

Паметникъ

I

Въ това нѣмаше нищо странно! Подобно на множество други паметници, издигнати за овѣковѣчаване на „Неизвестниятъ воинъ“ на „Народнитѣ поети“ (а тѣ у насъ се случиха неизчислимо множество!) и дори при изникване на инициативата, подбудени отъ сжщитѣ високограждански чувства, група столични журналисти и художници, събрани на чашка винце въ „Биолче“, и стигнали веселия градусъ на Бахуса, вдъхновени отгоре — решиха да овѣковѣчатъ съ паметникъ „Великомжченикътъ на канцеларията“. И това бѣ твърде похвално!

Нима, и воистине, този безподобенъ срѣдъ хората, великомжченикъ на дълничността, на дълготърпението, на безропотното понасяне на чиновническата мизерия, не заслужава това?

Не, въ това нѣмаше нищо странно! Чудно бѣ, че бѣха се сѣтили толкова късно дори!

Но странното, на което нѣкои се очудваха много, бѣ това, че за моделъ на фигурата на паметника бѣ избрано едно действително, още живо лице, и то безъ да искатъ неговото съгласие и безъ то да има нѣкакви особени заслуги.

Изборътъ бѣ съвсемъ случаенъ! И скулпторътъ като идваше често въ министерството, божемъ по справки, а въ сжщностъ за наблюдение, както и по единъ портретъ, излепилъ нашия добродушенъ, скромнъ, педантично редовенъ архиваръ, Иванъ Запетаевски или както го наричахме по между си — Иванъ Запетаиката.